

Tisztelt vendégek, kedves kollegák, kedves ballagó diákok!

Köszöntöm Önöket, és köszöntelek Titeket, kedves diákok az idei tanév nyolcadikosainak ballagási ünnepségén.

Egy idézettel szeretném kezdeni, egy idézettel, amely nektek szól:

*„Azért vagy itt, hogy mindent láss,
Hogy értsd a szót, olvasd az írást.
Azért vagy itt, hogy mindent megtanulj,
hogy az égbe szállj, nehogy a porba hullj.”*

Bár most, amikor az életetek egy fejezetét lezárjátok, és egy másik, új áll előttetek, még talán nem látjátok ennek az elmúlt négy évnek minden szépségét. Alig várjátok, hogy túl legyetek a vizsgán, hogy végül egy olyan nyár álljon előttetek, amikor nem azon kell gondolkodni, hogy hogyan cselezzétek ki a matektanárt, aki nyári vakációra házit adott, vagy nem kell ferde szemmel böngészni a háziolvasmányok listáját.

De gondoljatok bele, nem is olyan rég volt, amikor anyuka, apuka kezét fogva léptetek be először az iskola kapuján, vagy ötödik elején az új osztályterembe. Alig egy szempillantás telt el azóta, amióta ti búcsúztattátok el az egy évvel nagyobb társaitokat. És most ti álltok itt, ünnepi öltözékekben, titeket ünnepelnek az itt levő vendégek. Higyétek el, ugyanilyen hamar fog eltelni az előttetek álló négy év is.

A pszichológusok szerint 12–16 éves korunk között változunk a legtöbbet. Szélsőséges vélemények szerint, amit ebben az időszakban nem tanultunk meg, azt már sosem fogjuk tudni. Én evvel vitatkoznék. Az ember mindig tanul. Mi is, a felnőttek. Hiszitek vagy nem, mi, tanárok is tanultunk tőletek.

De mindennek a legnagyobb értéke, a legmaradandóbb élménye az, hogy együtt töltöttétek a napjaitokat, és ezáltal személyes életetek, emberi történetetek közössé vált. Ennek a közös történetnek mi, tanárok és szülők is részesei lettünk, bár sokszor szerettétek volna, ha valamivel távolabb vagyunk, vagy egyáltalán nem is foglalkozunk veletek.

Jó kis társaság volt ez a nyolcadik osztály. Régen láttunk ilyen színes osztályközösséget. És ezt a színekavalkádot értem a tehetségre, szorgalomra, viselkedésre, de a hangoskodásra és kis léhaságra is.

Sokszor rájöhettetek arra: együtt élni nem mindig könnyű, de érdemes. Közös a történetünk, de mindenki másképp éli át. Mindenki más és más nyomot hagy ez az időszak.

Bár a füzetekbe igeragozást, matematikai képleteket, történelmi évszámokat irattunk le veletek, de a sorok között azt szeretttük volna megértetni, hogy az idő csak akkor ér valamit, akkor válik értékessé, ha tartalommal töltjük meg. És ha ezt megértitek és tovább viszitek tarisznyátokban, akkor utatokon tovább vándorolva mindig többek és többek lesztek.

Kedves szülők, barátok, hozzátartozók!

Tudjuk, hogy a mai napig mennyi mindent tettek az itt álló fiatalok boldogulásáért. Álljanak meg egy pillanatra a mindennapi munka rohanásában és gondoljanak vissza az utóbbi évekre, azokra az áldozatokra, amiket vállaltak értük. Higgyék el, érdemes volt. Minden pillanat, amit a gyerekeinkre fordítunk, vele töltünk, hatványozódva visszafizetődik.

Lehet, hogy nem a következő periódusban. Most inkább egy olyan időszak következik, amikor a küzdelmeket egyre önállóbban kell megvívniuk, de ne feledjük, még nagyon sokszor támogatásra szorulnak az élet nehézségeinek leküzdésében, és nekünk segítő kezet kell nyújtanunk. Még nehezebb munkánk lesz, mert most már nem segíthetünk olyan nyíltan, de azért jó, ha mi is ott vagyunk valahol a háttérben.

Úgy érzem, hogy abban, amilyenek lettek ezek a fiatalok és amilyen lesz az életük, közös a felelősségünk. Közös a szülőknek és a tanároknak is. Tehát segítsük Őket abban, hogy a maguk elé kitűzött célokat el tudják érni.

*„Lásd meg a parányt, az apró szépséget,
Csodáld az egeből áradó kékséget,
Érezd a végtelent, táguló térséget,
Éld az életed bennük.”*

*Spier Tünde,
aligazgató*